

บทนำ

คาดิกลับมาแล้ว

ยิ่งเมื่อคิดว่าอีกฝ่ายหายไปนานเท่าใด เธอก็ยิ่งตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก

คืนนะเตรียมอาหารเข้าเสร็จแล้วก็เร่งเท้าไปยังห้องนอน แต่เมื่อเจอชายหนุ่มยังคงนอนหลับอยู่ด้วยสีหน้าสงบสุข เธอก็เกิดลังเลที่จะปลุกเขา ค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้เตียง

วินาทีถัดมา เด็กสาวก็ถูกแขนที่เอื้อมออกมาดึงหายเข้าไปในเตียง

คืนนะปิดปากไม่ให้เสียงร้องเล็ดลอดออกไปพลางบิดตัวด้วยแก้มที่แดงก่ำเมื่อเห็นใบหน้าของชายที่ยังคงหลับสนิทอยู่ตรงหน้า

เมื่อเข้านี้คืนนะก็ตื่นขึ้นมาในอ้อมแขนของคาคิเช่นเคย พอเจอแผ่นอกล่ำสัน ขาที่เกี่ยวข้องอยู่หลวมๆ...วงแขนที่โอบอุ้มไว้เหมือนไม่ยอมแยกห่าง เท่านั้นที่เพียงพอที่จะทำให้เธอแตกตื่นจนหายใจเป็นปริดทิ้ง

10 เจ้าสาวอสูร 4

แต่ก็ยังเทียบไม่ได้เลยกับตอนนี้

คันนะพยายามตะเกียกตะกายหนี แล้วมือก็คว้าเจอบางอย่าง
ซึ่งนุ่มนวล

เธอดึงมันเข้ามาหาตัวก่อนจะร้องขึ้นมา

"คุณกระต่าย"

พอตะโกนออกไป คาคิก็ชะงักนั่งทันที ทันทีที่อ้อมแขนนั้น
คลายลง เด็กสาวรีบหนีออกมาแล้วกะพริบตาปริบมองดูมือของอีกฝ่าย
ขยับไปมาเหมือนตามหาอะไรอยู่ หลังจากตะถูกตุ๊กตากะต่าย
เจ้าตัวก็กดมันไว้แน่นราวกับกำลังปกป้องสมบัติล้ำค่า

ใบหน้าของเด็กสาวแดงก่ำ ท่าทีของเขานั้นเหมือนกับที่เห็น
เมื่อตอนตื่นนอนไม่มีผิด เมื่อคิดว่าสิ่งที่อยู่ในอ้อมแขนนี้ไม่ใช่ตุ๊กตา
กระต่าย แต่เป็นตัวคันนะเอง...คิดว่าตัวเธอเองก็ถูกกดไว้เช่นนี้
เหมือนกัน หัวใจก็เต้นแรงขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่

เธอสะบัดศีรษะเหมือนพยายามสงบใจ

คาคิคงจะมีนิสัยชอบกดอะไรก็ได้ที่อยู่ใกล้ตัวนั่นเอง

คันนะกลับไปห้องส่วนตัวแล้วหยิบตุ๊กตาลูกหมูสีชมพูซึ่งวางไว้
บนโต๊ะหนังสือติดมือกลับมาด้วย เธอต้องเข้าไปใกล้เตียงอย่างระมัดระวัง
แล้ววางตุ๊กตาลูกหมูซึ่งทำจากผ้านุ่มลื่นมือไว้ข้างหมอน

แต่เหนือความคาดหมายที่ไม่มีปฏิกิริยาใดตอบกลับมา

"...สงสัยจะชอบคุณกระต่ายมากกว่า"

เธอเอียงคอเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มเมินตุ๊กตาตัวใหม่อย่างสิ้นเชิง
คราวนี้จึงลองดึงกระต่ายออกมาจากอ้อมแขนของอีกฝ่าย คาคิพลัน
ลืมตา แล้วลุกขึ้นค้อมตัวอย่างระแວดระวัง

เขามองไปรอบห้องเหมือนไม่เข้าใจว่ามีอะไรเกิดขึ้น

"คาคิ?"

พอส่งเสียงเรียก เขาจึงหยุดสายตาคู่ที่คั่นนะและคลายไหล่ลงในที่ที่สุด เมื่อวันก่อนเขาไม่ยอมตอบอะไรก็จริง แต่เธอก็ตีความจากท่าที่ทั้งหมดนั้นว่าคาดคงจะชอบตุ๊กตากระต่ายไม่น้อย เธอจึงคืนตุ๊กตาให้อีกฝ่าย แล้วบอกกับเขาว่ากำลังเตรียมอาหารเข้าอยู่ก่อนจะกลับไปยังห้องครัวอย่างอารมณ์ดี

พออุ้นซุบมิโสะและตักข้าวใส่ชาม ชายหนุ่มในชุดนักเรียนก็นั่งลงที่โต๊ะอาหารด้วยสีหน้าบูดบึ้ง มือเข้าผ่านไปอย่างเงิบบังนั้งที่คาดไว้ หากเธอก็สบายใจกว่าทุกทีเมื่ออีกฝ่ายไม่แสดงความหงุดหงิดหรือเคืองใจกับตัวเอง

คาดิซยับตะเกียบอยู่เงิบๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นพร้อมกับยื่นชามข้าวออกมา เด็กสาวกะพริบตาปริบ แต่เมื่อตักข้าวส่งให้อีกฝ่ายก็เริ่มทานอาหารต่อโดยไม่พูดจาเหมือนถูกใจรสชาติ เจ้าตัวไม่เคยแสดงความชอบอันใดออกมาชัดเจน แต่ถ้าอาหารไม่ถูกปากก็จะซักสีหน้าเล็กน้อย...แม้จะเป็นเพียงความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยๆ หากก็เป็นนิสัยของเขาที่คั่นนะเพิ่งรู้เอาตอนทานข้าวนอกบ้านเมื่อวานนี้เอง

ในไม่ช้า ชายหนุ่มก็หยิบถ้วยน้ำชาขึ้นมา เป็นอันรู้ว่าอ้อมท้องแล้วนั่นเอง ท่าที่จับน้ำชานั้นช่างเรียบร้อยเหมาะกับเจ้าตัวกว่าที่คิดจนเธอพลอยเฝ้าดูอย่างสุขใจไปด้วย แต่พอดื่มชาหมดถ้วยเขาก็ลุกตรงไปยังประตูเสียเฉยๆ

"อร่อยมาก"

อีกฝ่ายทิ้งไว้เพียงคำพูดสั้นๆ คั่นนะตะลึงมองจนประตูปิดไปแล้ว แก้มทั้งสองแดงวาวขึ้นมา

เป็นครั้งแรกที่เขากล่าวชม คำพูดนั้นเรียบง่ายปราศจากการแต่งเติม แต่ก็คือความเปลี่ยนแปลงอันน่าตกใจ ที่คาดะนาโอะ

12 เจ้าสาวอสูร 4

บอกว่าคาคิสงบเสงี่ยมขึ้นคงจะมีความหมายเช่นนี้เอง...ไม่แน่ว่า อาจจะเป็นผลมาจากการได้ใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านพักตากอากาศนั้นก็ได้ คันนะเก็บบจานซามเสร็จแล้วก็ยื่นจ้องโทรศัพท์ที่ห้องโถง เขม็ง

...ที่เหลือเป็นหน้าที่ของตัวเอง

เมื่อวันก่อน ทาตะนาโอะผู้เป็นพ่อของคาคิและนายของ คฤหาสน์ได้บอกกับเธอด้วยน้ำเสียงจริงจัง คาคิกลับมา แต่คำพูดนั้นก็แฝงความนัยว่าใช่ว่าทุกอย่างจะจบลงง่ายๆ เด็กสาวหยิบกระเป๋าล้วนแล้ว ตรงไปยังระเบียงด้วยสีหน้าตึงเครียด เธอสูดลมหายใจลึกๆ ขณะเข้ามาอยู่ในลิฟต์

เมื่อเงยหน้าขึ้นตามเสียงกริ่งไฟฟ้า เธอก็เห็นมิทสึอากิยืนนิ่ง อยู่กลางทางเดิน เจ้าตัวเบิกตาโตพลางก็กวาดนิ้วจากลิฟต์ไปยัง ประตูทางออก

"เมื่อไหร่ คาคิมัน...!?"

"คาคิทำไมเหรอ"

ในขณะที่ชายหนุ่มยังอึ้งอยู่ มินาสะก็ส่งเสียงถามพร้อมกับ เดินออกมาจากห้องนั่งเล่น เรย์จิตตามหลังเขามาติดๆ

"ง่า เมื่อไหร่คาคิมันเดินผ่านตรงนี้ไปหน้าตาเฉยมากเลย"

"เอ๊ะ? แปลว่าพวกกลับมาได้แล้วสิ ไม่รู้เลยนะเนี่ย"

"คุณมิทสึอากิ ขึ้นปากพล่อยมากเดี๋ยวก็ได้เจ็บตัวเอาที่หลัง หรือครับ"

พอเรย์จิตพูดยี้มๆ ชายร่างสูงก็ปิดปากสนิทในทันที ก่อนจะ ครางเบาๆ พลางกวักมือเรียกคันนะ

"แต่แบบนี้กรรมการคัดเลือกก็ต้องลงมือเคลื่อนไหวนะสิ"

คันนะเดินออกมาตามการเรียก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยิน

คำพูดของอีกฝ่าย ลมหนาวพัดมาไล่แก้มจนเธอหดคอ ฝ่ายเรย์จี้ก็
ครุ่นคิดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"พวกเขายังถือว่าการรักษาสายเลือดของเผ่าสำคัญยิ่งกว่าอะไร
ทั้งหมดอยู่ด้วยนี่ครับ ในโรงเรียนก็มีอสูรที่เป็นคนของ 'เบ็องบน'
อยู่ไม่น้อย พวกเขาคงไม่ปล่อยให้เจ้าสาวจ้าวอสูรเอาไว้เฉยๆ หรือก ที่นี้
ก็อยู่ที่ว่าจะส่งตัวไปศูนย์ หรือจะจับแต่งงานกับอสูรตนอื่น"

"มีจุดหมายแจ้งมาที่ผมด้วย จากกรรมการคัดเลือกนะ"

มินาสะดุ้งด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ ในขณะที่ชายอีกสองคน
พากันทำตาโต และคั่นนะเล็กคิ้วเล็กน้อย เธอเคยได้ยินคำว่า 'คัดเลือก'
จากปากเด็กหนุ่มมาก่อน เลยโทรไปถามเรื่องนี้กับทาตะนาโอะที่
คฤหาสน์ ดูเหมือนว่าจะมีการตัดสินใจอนาคตของเธอโดยที่ตัวคั่นนะ
เองไม่มีโอกาสได้รู้เห็นแม้แต่บ่อย

"ไม่เห็นจะมีมาหาผมบ้างเลย แปลกจังเลยนะครับ เหน่า
จะส่งมาให้ผมเป็นอันดับแรกด้วยซ้ำ"

คั่นนะตั้งท่าจะเอ่ยปากถาม แต่ก็โดนอาจารย์ห้องพยาบาล
รำพึงตัดหน้าด้วยรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความไม่พอใจปานเห็นดวงไฟ
วิญญาณลอยตามหลังมา จนเธอถึงเลที่จะพูดต่อ

"ก็เรย์จี้ดูหนุ่มแต่ข้างนอกเท่านั้นเองนี่ อีกฝ่ายเป็นถึงเจ้าสาว
จ้าวอสูรที่สำคัญออกจะขนาดนี้ 'เบ็องบน' ก็คงจะถอดออกอยู่หรือ"

"มีจุดหมายแจ้งมาที่มีทสี่อากิตัวใช้ใหม่"

"เฮ้? ฉันทะหรอ"

พอเห็นมีทสี่อากิตัวอึ้ง คั่นนะก็ลนลานขึ้นมา ต่อให้เขามี
ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงแค่ไหน หากก็มีเหตุผลอื่นที่ทำให้เจ้าตัว
ไม่ถูกเลือก อสูรเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีบุตรยาก พอคิดได้ว่าความบกพร่อง
ของมีทสี่อากิตัวนั้นจะเป็นปัญหาใหญ่หลวงเพียงใด คั่นนะก็หยุดเท้า

14 เจ้าสาวอสูร 4

แล้วก้มศีรษะให้กับชายทั้งสาม

"ขอโทษค่ะที่ฉันทำตามอำเภอใจ"

เสียงพูดคุยชะงักไปในทันที คันนะออกปากเพราะอยากจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา พอเห็นสายตาสามคู่จ้องมาที่ตัวเองด้วยความแปลกใจ เธอจึงเพิ่งรู้ว่าคำพูดของตนนั้นไม่มีปี่ขลุ่ยแค่นั้น และได้แต่ลนลานพูดออกไป

"เอ่อ...คือ...ฉันไปพาคาติมาจากบ้านพัก แล้ว..."

ยิ่งพูด ในสมองก็ยิ่งสับสน พอดคิดได้ว่าตัวเองกำลังขอโทษด้วยเรื่องแปลกๆ แก้มก็ร้อนผ่าวจนคิดหาคำพูดต่อไปไม่ออก

มีทสี่อากิหรีตาดำหลังแว่นลง

"คันนะจึงไม่ต้องห่วงอะไรทั้งนั้นแหละ ทุกคนรู้อยู่แล้วว่ายังไงหมอนั้นก็ต้องกลับมา เราก็แค่จัดการให้จบเรื่องก่อนที่กรรมการคัดเลือกจะลงมือทำอะไรเท่านั้นเอง ได้จังหวะเหมาะเลยละ"

"คุณมีทสี่อากิพูดจาดูๆ ก็เป็นนี่นา จริงของคุณ เราควรจบเรื่องให้ได้ก่อนการคัดเลือกเท่านั้นเอง"

ความไม่ชอบมาพากลซึ่งแฝงอยู่ในคำพูดทำให้คันนะถึงกับสะดุ้งโหยง หากเรย์จิกก็หันมายิ้มให้เธอเหมือนทุกที ทว่ารอยยิ้มนั้น...ดูไม่น่าไว้วางใจอย่างบอกไม่ถูก คันนะความรู้สึกไว้ในเรื่องนี้มากกว่าคนอื่นเท่าตัว พอเห็นเธอถอยกรูดไปที่ละน้อย มีทสี่อากิกับมินาสะก็หัวเราะเบาๆ

"อย่างนี้คงไม่ต้องห่วงเท่าไรหรอก"

"ก็นั่นสินะ"

เด็กหนุ่มพูดด้วยสีหน้าระอา ในขณะที่ชายร่างสูงพยักหน้าเห็นด้วยพลางเหลือบมองมาทางคันนะ เมื่อสบสายตากัน อีกฝ่ายก็ขยับปากอย่างไร้สัมเสียงว่า 'ขอบใจนะ' พร้อมกับยิ้มอย่างนุ่มนวล

เธอเป็นหน้าหนึ่งด้วยยังไม่ชินกับสายตาอันตรงไปตรงมานั้นจนแล้วจนรอด ที่ใจยังเต้นแรงไม่เลิกเช่นนี้ก็เพราะเธอไม่คุ้นเคยกับการมีคนทำดีด้วยต่างหาก คันนะย่ากับตัวเองพลางก็ลอบสอดลมหายใจลึกๆ อยู่คนเดียว

ตอนนั้นเอง ลมที่เคยไล่ผิวอันร้อนผ่าวพัดนอบพัดบางอย่างที่มีสีขาวยัดผ่านสายตา ร่วงหล่นลงไปสู่พื้น เศษเสี้ยวของฤดูหนาวนั้นถูกกลืนหายไปบนดินอย่างรวดเร็ว แล้วเธอก็เงยหน้าขึ้น

ท้องฟ้าถูกย้อมเป็นสีชาวโพลน

ชายสามคนเงยหน้าขึ้นมองฟ้าตามเธอ พร้อมกับหายใจเป็นไอขาว

"นี่อยู่เขี้ยวว่าวันนี้หนาวจัง"

มินาสะรำพึงพลางห่อไหล่ มีทสี่อกก็รีบคว้าโทรศัพท์มือถือถือออกมาจ้องดูหน้าจอก่อนจะร้อง "แยแล้ว" และวิ่งแจ้นออกไป ชายหนุ่มตรงเข้าไปในกลุ่มนักเรียนซึ่งกำลังเดินไปโรงเรียน หากเพราะความที่สูงกว่าใครเพื่อน เขาจึงสะดุดสายตา เจ้าตัววิ่งฝ่าฝูงคนก่อนจะไปหยุดอยู่ที่กระดานประกาศซึ่งอยู่ตรงหน้าประตูโรงเรียน

"...ก่อนวันหยุดมีของแบบนี้ด้วยหรือ"

มินาสะย่นคิ้ว ก่อนงานฮัลโลวีนนั้นหาได้มีกระดานนี้อยู่ คันนะนี่ก็ไปถึงเรื่องวุ่นวายที่เพิ่งผ่านไปพลางก็เดินไปยังกระดานประกาศซึ่งมีคนรุมล้อมอยู่ นักเรียนหลายคนพากันยึดตัว ไม่ก็กระโดดเหยงๆ เพื่อดูว่ามีอะไรแปะอยู่บนกระดาน

"คราวนี้อะไรอีกนะครับ"

เธอก็เหลือบมองประตูสำหรับอาจารย์พลางก็เอียงคอด้วยความสงสัย ไม่นานนักมีทสี่อกก็แหวกฝูงคนกลับมา

"เสร็จกัน!"

16 เจ้าสาวอสูร 4

ทั้งที่อากาศหนาวถึงเพียงนี้ แต่แก้มของผู้พูดกลับมีเหงื่อ
ผุดเป็นเม็ด เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดหน้าพร้อมกับบงอตัวลง

"คลื่นความหนาวมาแล้ว หิมะจะตกครั้งใหญ่เลย ฝ่ายกิจกรรม
จะจัดงานเทศกาลโอนิกะซาโตะจนได้!!"

ความหวั่นไหวของบุปผา

-1-

นักเรียนพากันเร่งเท้าเดินกลับหอเหมือนถูกหิมะโปรยปราย
ไล่หลัง ท้องฟ้าถูกครอบคลุมไปด้วยเมฆหนา บอกให้รู้ถึงฤดูหนาว
ซึ่งมาถึงโดยสมบูรณ์ เสียงฝีเท้าดังขึ้นก่อนที่ประตูจะเปิดออก เมื่อ
หันไปก็พบนักเรียนหญิงหน้าตาไม่คุ้นหน้าผู้หนึ่งกำลังมองมายังคาถิ
ด้วยดวงตาแวววาว

ผู้หญิงที่มาหาเขานั้นโดยมากมักจะมีเป้าหมายเดียวกันเหมือน
ลอกกันมา และนั่นก็คือความต้องการใน 'เรื่องนั้น' อย่างตรงไป
ตรงมา ชายหนุ่มทราบดี และตอบสนองมาตลอดโดยไม่ใส่ใจ

"รุ่นพี่คิดได้"

น้ำเสียงอ่อนหวานที่เขาไม่เคยรู้สึกรู้สอะไรด้วยนั้น มาวันนี้
กลับข้างระคายหู หญิงสาวผู้นี้รู้ว่าตัวเองเป็นคนมีเสน่ห์เช่นไร เธอ
ก้าวเข้ามาในห้องอย่างไม่ลังเลด้วยแก้มที่แดงเป่งปลั่ง...ก่อนจะ
ชะงักไปเมื่อสัมผัสได้ถึงบรรยากาศอันผิดปกติ

คาถิไม่ได้ขยับแม้แต่ปลายนิ้ว เขาเพียงแต่มองอีกฝ่ายโดย

ไม่พูดจา

หากเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

บางอย่างซึ่งไม่ชอบมาพากลได้แทรกซึมอยู่ในอากาศ หญิงสาว สะดุ้งตัวพร้อมกับถอยไปจากห้องด้วยใบหน้าซีดเผือด คาคิทอดสลายตามองประตูซึ่งถูกเปิดทิ้งไว้อีกครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมายังบานกระจก

กระจกฝ้าซึ่งติดกับระเบียงนั้นไม่มีเงาใดที่เคลื่อนไหว หากพอเขม่นตาใส่ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

"เห็นกลับมาทั้งที แต่ท่าทางจะอารมณ์เสียเสีย"

น้ำเสียงราบเรียบดังมาพร้อมกับที่เงาคนปรากฏขึ้น ฝ่ามือตรงข้ามเดินเฉื่อยเฉื่อยมาหยุดอยู่ที่ประตู ชายที่เขาไม่รู้จัก รูปร่างหน้าตานั้นคมคายสมกับเป็นเผ่าอสูร ร่างสูงโปร่ง 'ไหล่กว้าง และท่าที่ฝ่าเผยก็สะกดตาไม่น้อย

"ใครกัน"

"เขาเป็นว่าผมเป็นหนึ่งในกรรมการคัดเลือกก็แล้วกัน"

คำพูดอันไม่คาดคิดนั้นจุดไฟโทสะของเขาให้ลุกวาม มีหลายอย่างซึ่งจำเป็นต้องมีการคัดเลือก แต่กรรมการคัดเลือกจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับฐานะของเจ้าสาวเป็นส่วนใหญ่ ยังมีคนที่เขาไม่เคยจดจำหน้าตา อุตส่าห์เสนอหน้าออกมาถึงที่แบบนี้ เท่ากับว่าเรื่องที่ได้ยินจากมินาสะคงจะเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้วนั่นเอง หมายความว่ากรรมการคัดเลือกคู่ครองคนใหม่ของตนจะได้เริ่มขึ้นแล้ว

"ท่าทางจะทราบเรื่องอยู่แล้วสินะ 'เบ็องบน' มีคำสั่งมาให้ส่งเจ้าสาวซึ่งมีตราของจ้าวอสูรไปแต่งกับอสูรที่คู่ควร คฤหาสน์ส่งคนมาค้ำเรื่องนี้ก็จริง แต่การตัดสินใจขั้นสุดท้ายก็เป็นหน้าที่ของ

พวกเขาอยู่ดี คุณคงไม่มีข้อโต้แย้งอะไรใช่ไหม"

ความคิดนี้ไม่ถึงว่าจะมีการเคลื่อนไหวที่คฤหาสน์ด้วย คำพูดของฝ่ายตรงข้ามจึงทำให้เขาตกใจจนลืมที่จะตอบ

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะสรุปเอาเองว่านั่นคือการยอมรับ เมื่อพยักหน้าอย่างพอใจแล้วก็ก้มหัวลงทีหนึ่ง

"ทางเราเตรียมการพร้อมเมื่อไหร่จะมารับเจ้าสาวไปอีกทีครับ"

ความคิดแต่ละสิ่งกับคำพูดซึ่งถูกทิ้งไว้ ทันทึที่ประตูปิดดังไป เขาก็พึงหลังกับผนังอย่างไร้เรียวแรง

"จะเริ่มการคัดเลือกแล้วหรือนี่..."

เมื่อกล่าวด้วยเสียงของตัวเองเขาถึงเพิ่งรู้ตัว การคัดเลือกนี้มีความหมายว่าในไม่ช้าคนนั้นจะต้องแต่งงานกับอสูรตนอื่นที่ไม่ใช่เขา เท่ากับว่าคนคนหนึ่งกำลังจะหายไปจากเบื้องหน้าของเขา

เด็กสาวที่เขาเคยคิดจะฆ่า และมาตอนนี้ก็ลำบากใจว่าควรจะทำปฏิบัติต่อเธอเช่นไรนั้น กำลังจะจากเขาไป

ความสงบที่เขาปรารถนากำลังจะกลับมาอีกครั้ง...แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยความสับสนมากเสียกว่าความสงบ

เขารู้สึกรอนรนราวกับถูกไล่ต้อน หากก็ฝืนใจเมินเฉยต่อไออุ่นที่หลงเหลืออยู่ในอ้อมแขน และหันสายตาไปยังทิศทางซึ่งกำลังถูกปกคลุมไปด้วยหิมะ

เวลาผ่านไป โลกสีซีดจางภายนอกก็ถูกย้อมเป็นสีขาวที่ละน้อย นั่นเป็นภาพที่แปลกประหลาดในสายตาค้นณะ เมืองที่เธอเคยอาศัยมาก่อนนั้นมีหิมะตกบ้าง แต่ก็ไม่ถึงกับสุ่มหนา เด็กสาวจึงมัวสนอกสนใจภาพนอกหน้าต่างจนไม่เป็นอันเรียน

นักเรียนคนอื่นๆ ก็ไม่ต่างกันเท่าใดนัก ไม่ว่าจะใครก็พากัน

มองออกไปข้างนอกจนอาจารย์ผู้สอนยังระอาใจ

"ท่าทางจะสุขุมนะเนี่ย"

หลังเลิกเรียน โมโมโกะเก็บข้าวของเสร็จก่อนใครเพื่อนแล้ว
ตรงเข้ามาทักอย่างตื่นเต้น

"ก็นั่นแหละ! ถึงจะมีกฎว่างานนี้ต้องจัดตอนหิมะตก แต่มัน
ก็ต้องดูเวลากันมั่งสิ งานฮัลโลวีนเพิ่งจะมีปัญหาแบบนั้นไปหมดๆ
คิดเหวอว่าเขาจะอนุญาตให้จัดเทศกาลโอนิกะซาโตะด้วย ไม่เห็น
ต้องตั้งต้นจะจัดให้ได้เลย ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่พร้อมหรือไม่พร้อม
ซะหน่อย...พูดกันไม่รู้เรื่องเสียที"

เสียงหงุดหงิดของมิทสึอากิดังมาพร้อมกับที่ประตูถูกเปิด เขา
ไล่สายตาไปตามใบหน้าที่เต็มไปด้วยความตกใจของนักเรียนคนอื่น
ก่อนจะหยุดอยู่ที่คั่นนะ

"คั่นนะจัง กลับกันเถอะ"

"วันนี้มีกิจกรรมชมรม คงไม่ได้หรอกค่า"

"เสร็จกัน นี่มันวันจันทร์นี่นา!"

พอโมโมโกะพูดปนหัวเราะ รอยย่นระหว่างคิ้วของชายหนุ่ม
ก็หายไปปริบตา และเหลือเพียงรอยยิ้มอย่างซึ้งเขา เจ้าตัวคงอยาก
จะกลับบ้านพร้อมกับเธอจริงๆ

"งั้นฉันไปชมรมละ...ขอโทษที่ที่มากวน"

พูดแล้วเจ้าตัวก็เดินลากเท้ากลับไป ทำเอาโมโมโกะเบิกตาโต
อย่างตกใจ

"เทศกาลโอนิกะซาโตะเนี่ยไซ้ที่ปะประกาศอยู่บนหน้าตึกเรียน
รีเปลา ถ้ารุ่นพี่ซีซีมีอะไรด้วยก็คงสนใจน่าดูเลย คั่นนะนะเป็นคน
เจียบบๆ ไซ้ให้หม ฉันว่าน่าจะเข้ากับคนอย่างรุ่นพี่ได้สินะ"

คำพูดอย่างกะทันหันนั้นทำให้เธอลนลานขึ้นมา ถึงจะไม่มี

อะไรแอบแฝง แต่เด็กสาวก็อดพะว้าพะวังไม่ได้จนโมโมโกะทำหน้าที่
แปลกใจ

"วันนี้ท่าทางลูกลึกลึกลนจ้ง มีอะไรหรือเปล่า เจอเรื่องดีๆ มา
จ้ะหรือ...อ้อ เรื่องดีๆ สិនะ"

อีกฝ่ายชะงักหน้าเข้ามาใกล้ด้วยแววตาอยากรู้อยากเห็น
โมโมโกะเป็นคนหัวไวไม่น้อย เธอจึงหันสายตาดูอย่างตะขิดตะขวง
พลางก็เก็บหนังสือเรียนเข้ากระเป๋า

"น่าๆ มีอะไรหรือ บอกกันหน่อยสิ"

น้ำเสียงนั้นถามอย่างร่าเริง

คดีซึ่งเกิดขึ้นระหว่างงานฮัลโลวีนทำให้นักเรียนของห้องนี้
หายไปถึงสองคน ทั้งห้องจึงเต็มไปด้วยบรรยากาศกดดันจนน่าอึดอัด
แต่โมโมโกะก็ยังแจ่มใสไม่เปลี่ยนแปลง แน่ใจว่าสายตาของทุกคน
ต้องจับจ้องมาที่พวกเธอเป็นจุดเดียว พอรู้เช่นนั้นคันนะก็ถอนใจ
เบาๆ แล้วหัวกระเป๋าชิ้นมา

"เมื่อวานนี้คาคิกลับมาแล้ว"

"เอ!?! จริงหรือ ดีแล้วนี่ ยินดีด้วย"

พอเธอเงิบด้วยไม่รู้จะตอบเช่นไร โมโมโกะก็กระแซะเข้ามา
ใกล้พร้อมกับกระซิบเหมือนบอกความลับ "เท่านี้ก็ได้อยู่กับคนที่
ชอบเสียทีนะ" ก่อนจะพยักหน้าให้เธอยืนขึ้น พอหัวเราะที่คันนะทำ
หน้าแดงก่ำแล้วก็คว้าเสื้อโค้ตไว้ในมือพร้อมกับเหลือบมองมินาสะ
"งั้นพวกฉันไปชมรมก่อนละ"

โมโมโกะพูดแล้วก็เดินออกไปพลางหยิบมือถือขึ้นมากอดอย่าง
ว่องไวเช่นทุกที คันนะเร่งเท้าตามหลังอีกฝ่ายพร้อมกับรีบพูดแก้

"คุณโทสะทสึเกะ ฉันแค่มีตราของคาคิเท่านั้นเอง"

"ไม่เห็นต้องปิดบังอะไรเลยนี่ เจ้าสาวจะชอบสุรุของตัวเอง"

ก็เป็นเรื่องธรรมดาจะตายไป แต่ฉันดีใจนะ รุ่นพี่ซีซิมะเป็นคนดีก็จริง แต่ยังไงก็ต้องรุ่นพี่คิดนี่เนอะ คันนะอยู่กับรุ่นพี่คิดได้ดีที่สุดแล้วละ"

เด็กสาวพูดด้วยสีหน้าดีอกดีใจพลงไถ่ นิ้วมือไปบนปุ่มมือถือ ทำทีของอีกฝ่ายนั้นเป็นสิ่งที่เธอเห็นจนชินตา หากทันทีที่เจ้าตัว กดปุ่ม เสียงที่ดังขึ้นในอกของคันนะนั้นคือเสียงอันคุ้นเคยที่เธอ ไม่อยากได้ยินเลยแม้แต่น้อย...เสียงกริ่งอันคล้ายกับสัญญาณเตือนภัย

คันนะหยุดทำลงอย่างไม่รู้ตัว พอโมโมโกะหันมามอง เธอ ก็รีบเร่งเท้าขึ้นไปอยู่ข้างอีกฝ่าย

ในใจปั่นป่วนราวกับมีพายุ

"ทำไมเธอ ยังไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า"

"ฮะ เปล่าหรอก ไม่เป็นไร"

"จริงนะ ใส่มิเป็นไรของคันนะนี่ยิ่งเชื่อไม่ค่อยได้อยู่ด้วยดี ข้าก็ยังไม่หายดีเลยนี่"

"ข้าไม่เป็นไรแล้วจริงๆ"

คันนะโพล่งตอบออกไป ก่อนหน้านั้นข้าที่แพลงอยู่นั้นไม่ยอม หายดีเองง่ายๆ จนเรย์จู้รู้เข้าในที่สุด อีกฝ่ายให้แผ่นยามามากมาย พร้อมกับยั่วว่า 'อย่าฝืนให้มากนะครับ'

เมื่อได้รับการรักษาอย่างถูกวิธี ข้าจึงพลอยหายดีอย่างรวดเร็ว "งั้นก็แล้วไป"

โมโมโกะพับเก็บมือถือด้วยรอยยิ้มอันปลอดภัยไปรง คันนะจึง ยิ้มน้อยๆ ตอบ

หากความปั่นป่วนในอกกลับยังไม่ยอมสงบลงเสียที

"ดูสิ คันนะ ชาวจิวะเลย! อย่างนี้คงสุขแน่ๆ ละ"

เสียงอันร่าเริงของโมโมโกะดังมาเข้าหูขณะที่เธอกำลังรวบรวม

เอกสารของชมรมกระจายเสียง สมาชิกคนอื่นๆ พวกนี้งงยหน้าขึ้น มองหน้าต่าง และเห็นเด็กสาวเปิดบานกระจกชมพูขวักออกไปพลาง ห่อไหล่อันสั้นระริกอยู่

ลมหนาวพัดวูบเข้ามาในห้อง

ชมรมกระจายเสียงเป็นชมรมขนาดเล็กซึ่งมีสมาชิกเป็นนักเรียน ปีสามสองคน นักเรียนปีสองหกคน...ในจำนวนนี้เป็นสมาชิกผีสามคน...และนักเรียนปีหนึ่งสองคน แต่เพราะผู้บริหารโรงเรียนเป็นคนมือเต็บ เครื่องไม้เครื่องมือต่างๆ จึงพริกพร้อมและมีแต่ของดี ที่สุด นอกจากห้องกระจายเสียงแล้วยังมีห้องชมรมและห้องเก็บเสียง ซึ่งใช้ร่วมกับชมรมดนตรีอีกด้วย

"หิมะท่าทางจะสูมหนานะ"

โมโมโกะเอามือถูกระจกพลางหันไปมองชายผู้พูด

"หัวหน้า เทศกาลโอนิกะซาโตะคืออะไรหรือคะ"

"อารมณืประมาณงานเล่นๆ ของฝ่ายกิจกรรมนะ รู้จักงาน เทศกาลหิมะที่ซัปโปโรไหม"

โอทะวาระซึ่งเป็นหัวหน้าชมรมนั้นเป็นชายร่างใหญ่ปีกบิน แต่ก็น่าแปลกใจที่เจ้าตัวสามารถทำตัวกลมกลืนได้กับทุกสถานที่ ทั้งที่ออกจะเด่นขนาดนี้ แต่กลับไม่สะดุดตาคนสักเท่าไร

โมโมโกะปิดหน้าต่างแล้วหันมายังโอทะวาระ

"จะทำรูปปั้นหิมะกันหรือคะ"

"เขาจะไปชนหิมะจากที่อื่นมา แล้วแบ่งเป็นทีมสร้างรูปปั้นหิมะกันนะ ระหว่างที่ทำอยู่ก็จะมีผ้าพลาสติกกันไว้ไม่ให้เห็นด้วย คิดว่าเป็นงานเล่นๆ ก็สนุกอยู่หรอก แต่อย่าคาดหวังให้มากจะดีกว่า"

"ถ้าหิมะไม่ตกก็จัดกันไม่ได้ใช่ไหมล่ะ เมื่อปีที่แล้วเลยไม่มีใจ คนที่เสริมขึ้นมา นั่นคือนักเรียนปีสองชื่อฟูจิวะที่กำลังมองออกไป

ข้างนอกเช่นกัน เจ้าตัวฉันไหลด้วยความหนาวพรางก็พูดต่อ

"ตอนกลางคืนจะมีไลต์อัปเดตด้วย ได้บรรยายภาคไปอีกแบบ เหมือนกัน แถมยังเรียกร้านจากข้างนอกมาออกบูธด้วยนะ ฝ่ายกิจกรรมนะจัดงานพวกนี้แบบทุ่มหน้าดูเลยล่ะ"

"น่าสนุกจัง"

"ตอนกลางวันก็มีกิจกรรมหลายอย่างด้วย บูธต่างๆ ฟรีหมด ถ้าเอาแค่นี้ก็ถือว่าเป็นงานที่เจ๋งมากเลย"

หัวหน้าชมรมพูดอย่างไม่มีกะใจเท่าไรกับฟูจุนะโมโมโกะที่กำลังตื้อตื้อใจเต็มที่

ในห้องชมรมนั้น นอกจากคันนะกับโมโมโกะ โอิทวาระกับฟูจุนะโมโมโกะ ยังมีไอโดซึ่งเป็นนักเรียนปีสาม กับโมริยะซึ่งเป็นนักเรียนปีสอง ทั้งสองต่างเป็นเจ้าสาวอสูร พวกเธอละสายตาจากวิวนอกหน้าต่างมาเพ่งเอกสารด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์

หากไม่ซ้าก็เงยหน้าขึ้นจ้องไอทวาระด้วยสายตาเฉียบคม

"หัวหน้า จะทำประกาศรับสมัครของโครงการวิทย์ไม่ใช่หรอคะ ถ้าไม่รีบทำเทปตัวอย่างจะไม่ทันนะคะ ตอนนี้อะไรก็ไม่ได้เหลือเวลาให้มัวแต่เล่นแล้วด้วย นี่เรื่องหัวหน้าก็ไม่อยู่..."

"อ้อ รู้แล้วว"

พอไอทวาระสะบัดมืออย่างรำคาญ ใบหน้าของไอโดก็แดงก่ำด้วยความโกรธ โมริยะที่นั่งอยู่ข้างๆ รีบคว้าแขนอีกฝ่ายพร้อมปลุกขึ้น

"ไปซื้อของกันเถอะ"

ยังไม่ทันที่ไอโดจะได้อำปากพูดอะไร โมริยะก็ลากเจ้าตัวออกไปจากห้องเสียก่อน เห็นเช่นนั้นแล้วไอทวาระก็ย่นหน้าพรางเกาหัวแกรก

"นั่นมันอะไรอีกละ"

"อ้อ ก็นั่นแหละ คั่นนะไง"

ตั้งแต่คั่นนะเข้าชมรมกระจายเสียง บรรยากาศภายในชมรมก็ตึงเครียดขึ้นอย่างชัดเจน ไม่รู้ว่าโมโมโกะจงใจแค่ไหน แต่เด็กสาวก็มักทำเรื่องไม่เป็นเรื่องให้อีกสองคนยิ่งหงุดหงิดขึ้นไปอีก ห้องชมรมจึงกลายเป็นสถานที่อันอึดอัดใจกว่าที่ควรจะเป็น

"เขาคงอิจฉาที่คั่นนะแต่งงานกับรุ่นพี่ได้แหละคะ พวกรุ่นพี่นี่ก็น่ารักเสียไม่มี"

"...โทษะทีสิคะ อย่าพูดเรื่องนี้จะดีกว่า...มันจะทำให้ยิ่งแย่ขึ้นไปอีก"

"เรื่องอะไรเหวอคะ"

"เรื่องแต่งงานนะสิ เราจะไม่พูดเรื่องประธานนักเรียนกันที่นี่"

"เฮ้? ฉันไม่ได้พูดอะไรผิดเสียหน่อยนี่คะ รุ่นพี่ก็ได้ก็กลับมาโดยปลอดภัยแล้ว เเท่านี้ก็จะได้เริ่มชีวิตคู่แต่งงานใหม่กันเสียที่นำยินดีออกจะตายไป"

โมโมโกะส่งสายตาแฝงความนัยมายังคั่นนะ เธอนึกไปถึงความจริงแล้วก็ต้องปิดปากเงียบ

ตอนอยู่ที่บ้านพักตากอากาศ คาคิพยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่เอาคั่นนะมาอยู่ในระยะสายตา หลังจากกลับมาแล้ว ถึงท่าทีจะโอนอ่อนลงบ้าง หากพวกเธอก็แทบไม่ได้พูดจาเป็นเรื่องเป็นราวเสียที มาลองคิดดูแล้ว นั่นคงเป็นความสัมพันธ์ที่พิสดารไม่น้อย และก็ช่างห่างไกลจากความอ่อนหวานของคู่แต่งงานใหม่อย่างสิ้นเชิง

พูดให้ถูกน่าจะเรียกว่าต่างคนต่างอยู่เสียมากกว่า...และนั่นก็ทำให้คั่นนะซึ่งคอยแต่นึกถึงคาคินั้นต้องลำบากใจไม่น้อย

หากเทียบกับตอนที่เธอเพิ่งมาถึงที่นี่ สิ่งเหล่านี้คงเป็นความ

เปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง คันนะได้แต่นั่งเงิบไปด้วยสีหน้ายุ่งยาก
"คันนะทำตัวสวิตกับรุ่นพี่ก็ได้เสียอย่าง พวกนั้นก็รู้เองแหละ
ว่าไม่มีทางเข้ามาแทรกได้ คนที่แกลังก็จะได้เพลาๆ ลงไปด้วย ยิ่ง
ปีนนัดเดียวได้นกสองตัวใช่ไหมล่ะ"

โอทะวาระหันมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด หากโมโมโกะก็พูดต่อ
อย่างไม่ใส่ใจ

"คันนะนะโดนแกลังหนักเหมือนกันนะคะ แค่อัจฉาเล็กๆ น้อยๆ
อย่างพวกรุ่นพี่ยังจัดว่าน่ารักด้วยซ้ำ เพราะมีคนถึงกับเล่นมิดเลย...
ฮะ รุ่นพี่ที่เคยเจอแล้วนี่คะ ตอนงานฮัลโลวีนไง แต่คันนะไม่ยอม
เอาเรื่องพวกนี้มาปรึกษากับฉันเลย ตอนนี่ไม่มีหัวหอมแล้ว น่าจะ
เงิบไปหน่อย ฉันมารู้เรื่องเอาทีหลังก็สงสัยไม่เบาเลยคะ ถ้ารุ่นพี่
คิดได้ทำตัวดีๆ ปัญหานี้ก็จะได้จบไปเสียที..."

"บอกแล้วไงว่าอย่าพูดเรื่องนี้"

พอโดนย้ำคำเดิม โมโมโกะก็เบะปากอย่างไม่พอใจ แต่ก่อน
จะได้อ้าปากเถียง เสียงเพลงก็ดังกังวานขึ้น เด็กสาวคว้ามือถือ
ออกมา พออ่านเมลแล้วก็กดปุ่มพิมพ์ข้อความตอบอย่างรวดเร็ว

เสียงเพลงดังขึ้นอีกครั้งแทบจะในทันที

"ขอตัวแป๊บนะคะ"

โมโมโกะเก็บมือถือพลางก้มตัวอย่างยื้มแย้ม แล้วเร่งเท้า
ออกไปจากห้อง

"ผู้หญิงอะไร เอะอะเสียไม่มี"

"...แฟนหรือเปล่านะ"

"หา?"

"ผมเคยเห็นอยู่ครั้งหนึ่งนะ นักเรียนปีสอง...ชื่ออะไรก็ไม่รู้ แต่
คุยกันสนิทสนมเชียว"

"ไม่ใช่มั้ง เมื่อไหร่ที่ทางอารมณ์ไม่ดีจะตายไป"

"เอ๋? แต่เห็นยิ้ม..."

"นั่นมันแสรังยิ้ม ที่จริงแล้วโกรธเป็นพินเป็นไฟเลยล่ะ"

โอทะวาระจ้องประตูในขณะที่ฟูจุกทำหน้าตกใจ

"หัวหน้ารู้ใจผู้หญิงออกขนาดนี้ แต่ยังไม่มีการเสียทีนะครับ
เนี่ย"

"หนวกหน้า"

เจ้าตัวแค้นเสียงพลางเอื้อมมือมาหยิบเอกสารที่นักเรียนหญิง
จัดไว้ พอเห็นคั่นนะสะดุ้งกระโดดตัวถอย เขาก็นึกคิดว่าเล็กน้อยก่อน
จะผลไปนั่งเก้าอี้ที่อยู่ห่างออกไป ในห้องชมรมเหลือเพียงคั่นนะกับ
รุ่นพี่สองคน...ซึ่งไม่ว่าจะเป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศ ทั้งหมดก็คือ
คนที่เธอต้องคอยระวังทั้งสิ้น

บรรยากาศเต็มไปด้วยความตึงเครียด ตราของเจ้าสาวจ้าวอสูร
ยังคงเป็นเชื้อไฟอยู่ไม่ขาดโดยที่เธอไม่สามารถทำอะไรได้

ขณะที่เด็กสาวเกร็งตัวอยู่นั่นเอง

"ขอโทษนะ"

เสียงของฟูจูดังขึ้น

พอเงยหน้าก็เห็นเขากำลังก้มศีรษะให้ด้วยท่าที่ลำบากใจ

"พอมองคั่นนะแล้วมันใจเต้นยังไงไม่รู้สิ เพราะอะไรละเนี่ย"

"...เพราะแกมันบ้านะสิ"

"พูดเกินไปมั้งครับหัวหน้า! แล้วผมก็มีแฟนอยู่แล้วด้วย"

"โหย ท่าจะบ้าจริงๆ เสียด้วย"

โอทะวาระงอหลังก้มลงอ่านเอกสารพลางพูดอย่างระอากใจ
คั่นนะลุกขึ้นตั้งท่าจะออกไปจากห้อง แต่เมื่อเห็นชายคนหนึ่งทำเป็น
ไม่สนใจเพราะเข้าใจความเป็นมาเกี่ยวกับเธอดี กับชายอีกคนที่กำลัง

แต่ตื่นไม่เข้าใจเรื่องราว เธอก็คิดว่าที่นี้อาจจะปลอดภัยกว่าที่คาด แล้วหย่อนตัวลงนั่งอีกครั้ง

เมื่อทำงานต่อไปอีกพักหนึ่ง มินาสะก็เปิดประตูโผล่หน้าเข้ามาในห้อง

"คันนะ กลับได้หรือยัง"

โธทวาระเงยหน้าขึ้นมองเด็กสาว

"ฉันจะบอกโทสะทีละให้เอง เธอกลับไปก่อนเถอะ ที่เหลือค่อยมาทำพุงนี้ก็ได้"

"เสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ"

"...อ้อ งั้นรี เร็วดีนี่นา"

อีกฝ่ายยิ้มให้ เธอเก็บข้าวของเสร็จแล้วก็ก้มหัวบอกลา ชายร่างใหญ่ตอบอย่างแข็งขันว่า "ขอบใจมาก" พอเธอก้มหัวอีกครั้งด้วยความตกใจ เสียงหัวเราะก็ดังมา

คันนะออกมาถึงระเบียงแล้วก็ถอนใจอย่างโล่งอก

"เป็นชมรมที่ดีกว่าที่คิดนะ"

มินาสะกระซิบพร้อมกับยิ้มน้อยๆ

"มีทสี่อากียังไม่เห็นด้วยเท่าไร แต่ผมว่าแบบนี้ก็ไม่เลวเหมือนกัน ตอนแรกก็ติดใจที่หัวหน้าชมรมเป็นคนในเผ่าอยู่หรือ แต่ท่าทางจะไม่ใช่ไรแล้ว"

"หัวหน้านะเธอคะ"

"อืม แทบไม่ต่างอะไรกับมนุษย์เลยใช่ไหม ทำนองว่าไม่เข้ากับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งนะ"

รูปร่างสูงใหญ่นั้นดูจะมีเรี่ยวแรงมากมาย แต่บรรยากาศรอบตัวชายผู้นั้นก็แตกต่างไปจากอสูรคนอื่น เธอจึงไม่เคยคิดมาก่อนว่าเขาจะเป็นอสูรด้วย

อสูรเองก็มีคนหลายแบบ เช่นเดียวกับมนุษย์นั่นเอง
 "ที่จริงแล้วสายเลือดของอสูรนะเจือจางไปมาก ก็คงไม่แปลก
 หรอก เพราะอสูรต้องมีลูกกับมนุษย์นี่นะ ในความเป็นจริงแล้วไม่มี
 ทางเลยที่สายเลือดของอสูรจะเข้มข้นขึ้นมาได้ คาคิเลยเป็นกรณีพิเศษ
 ยังไงล่ะ"

"...ย่อนสายเลือด"

เธอรำพึงคำที่เคยได้ยินมาขณะเดินไปตามระเบียบ มินาสะ
 เจียบไปเล็กน้อย

"เคยมีคนพูดว่าเผ่าพันธุ์ของเราควรจะสูญสลายไปตั้งแต่ตอนที่
 ที่ไม่มีอสูรผู้หญิงเกิดมาแล้ว หลายๆ อย่างแหละนะ...มันไม่ง่ายเลย"

"อสูรก็มีผู้หญิงด้วย?"

"อืม เมื่อนานมากมาแล้วนะ จนตอนนี้ก็เหลืออยู่แค่ในเอกสาร
 โบราณเท่านั้นเอง ประวัติศาสตร์ที่ผ่านมามอบชัดเจนแล้วว่าคงไม่มี
 ผู้หญิงเกิดมาอีก...เหมือนเป็นการสรุปว่าคงไม่มีอสูรที่เหนือกว่าคาคิ
 เกิดมาอีกแล้วล่ะ"

น้ำเสียงอันราบเรียบและเศร้าสร้อยกังวานไปเหนือระเบียบ
 ทายาทของเผ่าพันธุ์ซึ่งเฝ้ารอวันสูญสลายหรือตาลงอย่างเจียบเจียบ

"เมื่อเข้านี้ผมพูดถึงการคัดเลือกไข่มุข"

ความตึงเครียดปรากฏขึ้นในน้ำเสียงของเด็กหนุ่ม

เธอกลั้นหายใจอย่างสังหรณ์ไม่ดี พอเห็นเช่นนั้น มินาสะ
 ก็หัวเราะเบาๆ

"ทางโน้นกำลังถกกันเรื่องคันทะนี่แหละ เพราะคนดีตราให้
 คันทะคือคาคิ เท่ากับว่ามีความเป็นไปได้สูงที่จะมีอสูรที่เก่งกาจเกิด
 มาอีก...ความเห็นส่วนใหญ่เลยเอียงไปว่าควรให้คันทะแต่งงานกับ
 อสูรที่แข็งแกร่งจะดีกว่า"

"แต่คาคิ..."

"ถึงจะกลับมาแล้ว แต่ถ้ายังเป็นแบบนี้ก็ไม่ได้หรอก คาคิ ไม่สนใจเจ้าสาวอสูรอยู่แล้ว พวกเขาเลยพูดเรื่องนี้กันตั้งแต่ตอนไป รับคันนะมา...ผมเองก็โดนเสนอชื่อไปเหมือนกัน แต่ผมคงไม่ถูกเลือกหรอก"

มินาสะกัมลงมองเงาซึ่งทอดยาวไปบนพื้นพลางพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

"ผมคิดอย่างนั้นเองแหละ เพราะที่จริงแล้วคาคินะ..."

เขากลืนคำพูดที่เหลือลงไปด้วยท่าที่ทรมาน บางอย่างที่อบอุ่นเฉียดผ่านหลังมือของเธอ ก่อนที่ทั้งมือจะถูกกุมไว้จนเธอได้แต่สับสัน

"คิดว่าผมบ้าหรือเปล่า ทั้งที่เห็นอยู่ตำตาวาคนที่ชอบกำลังจะไปหาผู้ชายคนอื่น แต่จนแล้วจนรอดผมก็ออกปากห้ามไม่ได้ ทั้งที่อยากจะรั้งไว้ใจจะขาด แต่ผมก็ต้องทำเฉยแล้วปล่อยเธอไป จะนึกเสียใจก็ไม่ได้ เพราะตัวผมเองก็คิดว่านี่เป็นหนทางที่ดีที่สุดแล้ว"

น้ำเสียงอันลั่นระริกแว่วมากระทบหู คันนะมะงะ เเงหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย

"มันน่าเจ็บใจ แต่นี่ก็เป็นความจริงอยู่ดี เจ้าสาวที่มีตราของตัวเองนะไม่จำเป็นต้องเป็นของตัวเองก็ได้ ขอเพียงแต่..."

ขอเพียงให้เธอมีความสุขเท่านั้นก็พอ

คำพูดถัดไปนั้นหาได้ออกมาเป็นเสียง หากสีหน้าแววตาของเด็กหนุ่มก็ช่างบีบคั้นจิตใจเธอเหลือเกิน

มือที่ปกป้องไม่จำเป็นต้องเป็นของตัวเอง ถึงมือที่ยื่นออกไปจะถูกปฏิเสธ แต่ความรู้สึกทั้งหมดก็ยังคงอยู่อย่างไม่แปรเปลี่ยน

สิ่งที่ซึมซาบผ่านมือนั้นมาคือความรู้สึกที่คล้ายคลึงกับคำอธิษฐานอันแสนอ่อนโยน

"ตราบโดที่ยังมีความรู้สึกนี้อยู่ ผมก็ไม่เป็นไรหรอก"
 เด็กสาวไม่รู้ว่าควรจะตอบเช่นไร ในขณะที่เด็กหนุ่มเปลี่ยน
 ใบหน้าซึ่งเกือบจะร้องไห้ให้กลายเป็นรอยยิ้ม
 "เธอก็ต้องเลือกให้ถูกด้วยล่ะ"

คืนนั้น เมื่อเก็บงานยามเรียบร้อยแล้วคันนะก็นั่งอยู่บนโซฟา
 อย่างไม่มีอะไรทำ เธอไม่ชินกับการดูโทรทัศน์ ถึงหยิบรีโมตขึ้นมา
 ก็ไม่ได้กดเปิด เด็กสาวจึงหันไปหยิบหนังสือพิมพ์มาพลิกดู แต่ตัว
 อักษรที่เรียงอัดแน่นอยู่นั้นก็ไม่ใช่ของชินตาอยู่ดี เธอไล่สายตาตาม
 แถวตัวหนังสืออยู่ครู่หนึ่งก็พบว่ากลับลงที่เดิม

เด็กสาวเหม่อมองนาฬิกาอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะนึกได้ว่ามีการบ้าน
 จึงกลับไปห้องส่วนตัวซึ่งเป็นคนละห้องกับห้องนอน และเป็น
 สถานที่เพียงหนึ่งเดียวบนชั้นที่ถูกเตรียมไว้เพื่อคันนะโดยเฉพาะ

ผลการเรียนของคันนะนั้นเกาะปริมๆ อยู่ทีระดับคะแนนเฉลี่ย
 เธอหยิบกระดาษการบ้านออกมาพร้อมกับกำดินสอกดไว้ในมือ
 แล้วค่อยๆ แก่ใจทยอยไปที่ละข้อ เมื่อพบตรงไหนที่ไม่รู้จักหันไปเปิด
 หนังสือเรียน อีกพักหนึ่งก็ได้ยินเสียงเบาๆ ดังมาจากด้านหลัง บอก
 ให้รู้ว่ามิใครกำลังเคลื่อนไหวยู่ คาดคิดจะอาบน้ำเสร็จแล้วนั่นเอง

เมื่อนึกไปถึงชายหนุ่มตอนกำลังทานข้าวเจี๊ยบๆ คันนะก็อดยิ้ม
 ออกมาไม่ได้ แม้จะยังห่างไกลจาก 'คู่แข่งงานใหม่ที่แสนโรแมนติก'
 แต่เมื่อบรรยากาศรอบตัวเขาเปลี่ยนไป ภายในก็พลอยสงบสุข
 ผ่อนคลายไปด้วย

หากก็ยังมีบางอย่างที่ค้างคาใจอยู่ ท่าทีของความคิดต่างไปจาก
 เมื่อเช้า คันนะเอียงคอพลงก็ดิ่งลื่นซึกออกมาเพื่อจะเก็บเครื่องเขียน
 แต่เสียงเหล็กกระทบกันทำให้เธอต้องชะงักไป

ในคืนซักรันั้นมึศึยการ์ดของโมโมโกะกับกุญแจห้องนี้วางเก็บไว้ และยังมีกุญแจห้องโมเอกึกับห้องตั้งแต่ชั้นสามลงไปจนถึงชั้นหนึ่ง... หรือก็คือกุญแจที่พักของปีกทั้งสามนั่นเอง กุญแจใหม่เอี่ยมไร้รอยขีดข่วนล้วนแต่ถูกทำขึ้นเพื่อคันนะ และเป็นเหมือนเครื่องแทนน้ำใจของพวกเขาเหล่านั้น

คันนะผลักรัซักรัปิด ใจหนึ่งนึกรัยดีกับความรักปรารณาคึของฝ่ายตรงข้าม หากขณะเดียวกันความรู้สึกอึดอึดก็แผ่ซ่านไปทั่วอวกในใจเต็มไปด้ด้วยความรู้สึกอึนซับซัอน ขณะถอดเสื้ออึอยู่ที่ห้องเปล็ยนเสื้อหน้าห้องน้ำ เด็กสาวก็หยุดมึอด้ด้วยพบว่าดอกไม้ซึ่งเบ้งบานอึอยู่บนอกนันั้นมึสีเข้มกว่าที่เคย

เธอรึบไปที่หน้ากระจก แล้วแตะนิ้วไปบนดอกไม้ซัอใหญ่

ในไมซัาดอกไม้นันี้อาจจะกลายเป็นสีแดงฉานอึอย่างน่าขนลุกก็เบ้งได้

สีแดงของตรานันั้นคล้ายคลึงกับสีเลือด คันนะนึกรักัวงพร้อม กับเลือนมึอไปยังดอกไม้ซัออื่นที่อึอยู่รอบๆ เช่นเดียวกับกุญแจ นึคือสิ่งทีคันนะได้มาหลังจากมาถึงโอนึกะซาโตะ เครื่องหมายของการขอความรักซึ่งปีกทั้งสามมอบให้กับเธอ

เธอเคยคึคึจะคึนกุญแจอึหลายต่อหลายหน หากทุกครั้ก็จะถูบบ่ายเบ็ยงจนไมได้คึนเส็ยที

คันนะยังไมได้เล็อกคึร และพวกเขาก็บอกว้าเธอเบ้งเจ้าสาวของอสูรทั้งสี่ตน ในขณะทีเธอยังไมสามารถตึตึนเรอของตัวอึเองได้รอบซักรัก็พากันเปล็ยนแปลงไปไมหยุด จนมายามนึก็กลายเป็นว้าต้องมึการคึดเล็อกคึ่แต่งงานของเธออึกรั

เด็กสาวผละมึอจากดอกไม้

มึอซึ่งมึนาสะจุงเธอกลับมาจากเรอเรียนนันั้นซักรัร้อนผ้าว

"เลือก..."

ทั้งที่เจ้าตัวมีสีหน้าทุกข์ทรมานถึงเพียงนั้น ทำไมเขาถึงยังพูดกับเธอได้อย่างอ่อนโยนเหลือเกิน...คั่นนะกำมือแน่น ก่อนจะสะดุ้งเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงแว่วมาแต่ไกล

"คาคิ"

พอเรียกชื่อนั้น หัวใจก็เต้นแรงขึ้น คาคิเรียกคั่นนะมายังไอนิกะซาโตะในฐานะ 'เครื่องมือสำหรับการมีลูก' และความคตินั้นก็หาได้ต่างอะไรกับอสูรตนอื่นที่หมายใจจะจัดการคัดเลือกแม่แต่น้อย

"ตอนนี้..."

เธอยังเป็นเครื่องมืออยู่อีกหรือเปล่า

เมื่อถามตัวเอง หัวใจก็เจ็บแปลบ ครั้งที่คาคิบอกกับเธอเช่นนั้น ด้วยความขัดเคืองใจ เธอเคยคิดว่าเขาเป็นชายที่โหดร้ายเหลือเกิน จนเธออยากจะทำลายเสียให้ได้ และนี่ไม่ถึงแม่แต่น้อยว่าตัวเองจะต้องมากังวลใจอยู่เช่นนี้

หากเป็นตอนนั้น เธอคงยอมรับความสงบสุขจากการคัดเลือกโดยไม่ต้องลงเล่นก

ถูกแล้ว หากนี่เป็นตอนนั้น...

คั่นนะแช่ตัวในน้ำร้อนพร้อมกับหลับตาลงในขณะที่หูแว่วเสียงมินาสะสะท่อนกลับไปมา

การคัดเลือกได้เริ่มขึ้นแล้ว

เธอจะถูกตีราคาเสมือนเป็นสิ่งของ และถูกกำหนดอนาคตด้วยมือผู้อื่นโดยไม่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจของตัวเองแม่แต่น้อย

ต่อไปคั่นนะปฏิเสธเช่นไรก็คงไม่มีใครรับฟังอยู่ดี แม้แต่การขอความรักที่เคยเป็นทางเลือกของเธอมาก่อน เมื่ออยู่ต่อหน้าการคัดเลือกนี้ก็คงจะไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง โลกของอสูรมี

กฎเกณฑ์ของพวกเขาเองซึ่งสามัญสำนึกล้วนไร้ประโยชน์ และ
ความรู้สึกส่วนตัวก็ช่างไร้ค่า

หัวใจหม่นหมองลงไปราวกับจมน้ำ...หากเด็กสาวก็พลันได้สติ
เธอลุกมาเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อนอน แล้วตรงไปกดโทรศัพท์ที่โต๊ะ

เสียงเรียกขาดหายไปไม่ซ้ำ แล้วเสียงอันสดใสของหญิงสาว
ก็ดังมาตามสาย

พอเธอกล่าวทักทาย อีกฝ่ายก็ตกใจ ก่อนจะรีบโอนสายให้
ทาดะนาโอะ

"ขอโทษค่ะที่โทรมาเสียตึก"

เธอก้มหัวลงอย่างเกรงอกเกรงใจ ซึ่งอีกฝ่ายก็ตอบปนหัวเราะ
"ไม่เป็นไรหรอกน่า"

"ฉันได้ยินเรื่องการคัดเลือกแล้วค่ะ"

เมื่อบอกตามตรง ทาดะนาโอะก็เงยไปจนเธอรู้สึกได้ถึงความ
เคร่งเครียด

"...คาคึกกลับโรงเรียน วาตาเซะจึงร้องเรียนกับ 'เบ็องบน' ว่า
เจ้านั้นกลับมาอยู่กับเจ้าสาวแล้ว การคัดเลือกก็ไม่น่าจะมีความจำเป็น
อะไรอีก ใครๆ ก็รู้ดีอยู่แล้วว่าไม่มีคู่แข่งงานคนไหนจะคู่ควรมากไป
กว่าเจ้าอสูรหรอก"

เสียงนั้นขาดช่วงไปด้วยความแตกตื่นอย่างไม่สมกับนิสัย
เปิดเผยของเจ้าตัว

"เราห้ามไว้ไม่อยู่จริงๆ คนโน้นไม่พอใจคาถามาแต่ไหนแต่ไร
อยู่แล้วด้วย นี่คง...เป็นคำตอบที่ช่วยไม่ได้"

เสียงหัวเราะขึ้นๆ ดังแว่วมา คันนะกุมหุโทรศัพท์ด้วยมือ
ขึ้นเหงื่อ น้ำเสียงนั้นบอกให้รู้ว่าทาดะนาโอะได้ทำทุกวิถีทางเพื่อ
ไม่ให้หลงเคยเช่นนี้แล้ว แม้แต่วาตาเซะผู้เป็นปึกพิทักษ์ก็ยังสละเวลาวาง

เท่าที่มีอยู่มาช่วยฉันนะโดยไม่ปันศักดิ์คำ

"ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ฉันแค่นี้ก็สงสัยขึ้นมาเฉยๆ"

คำตอบของอสุริที่เธอคิดว่าเป็นฟางเส้นสุดท้ายนั้นยิ่งทำให้ความกังวลในใจพอกพูน แต่ฉันนะก็กล่าวเช่นนั้นโดยซ่อนความรู้สึกของตัวเองไว้ จะอย่างไรทาดะนาโอะก็เป็นคนของคฤหาสน์ จึงไม่ควรออกนอกหน้าเกี่ยวกับเรื่องนี้สัก เธอไม่ทราบหรือว่าเผ่าอสุริมีอำนาจมากแค่ไหน แต่ก็พอจะจินตนาการออกว่าไม่ใช่คู่มือที่ควรเผชิญหน้ากันตรงๆ เด็ดขาด

"คุณพอกก็อย่าฝืน..."

ให้มากเลยคะ ยังไม่ทันจะได้พูดต่อเช่นนั้น เสียงหัวเราะเบาๆ ที่แสนอ่อนโยนก็ดังขึ้นชัด

"ไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก"

คำพูดนั้นยังคงห้วนๆ เหมือนเคย แต่ผู้พูดคงจะกำลังหรือตกลงอย่างอ่อนโยนเป็นแน่

เขากถามคำถามเธออย่างหนึ่งเป็นการตบท้ายก่อนจะวางสายไป ฉันนะยืนกำหูโทรศัพท์ที่นั่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะวางหูลงแล้วเดินโซเซไปยังห้องนอน เมื่อเปิดประตูก็พบว่าภายในมืดสลัว และมีเสียงลมหายใจแว่วมาอย่างแผ่วเบา

เธอย่องไปยังเตียง ชะโงกมองคาคิซึงนอนหลับสนิท

ใบหน้าอันสงบสุขปราศจากความระแวงนั้นคงเป็นภาพที่ไม่เคยมีใครได้เห็นมาก่อน

หัวใจฉันเหมือนถูกบีบคั้นอย่างแรง จนเด็กสาวต้องขบริมฝีปากแน่น

'...เธออยากจะอยู่ที่นั่นหรือเปล่า ถ้าอยากอยู่ แล้วเหตุผลล่ะ?'

เสียงที่กังวานอยู่ในหูคือคำถามสุดท้ายของทาดะนาโอะก่อน

จะวางสายไป

เหตุผลที่เธอเฝ้ารอและไปรับเขากลับมา ความหมายที่พวกเขาสามารถใช้เวลาร่วมกันอย่างสงบสุข...ไม่ใช่แค่ร่างกายเท่านั้นที่เปลี่ยนไป ความเปลี่ยนแปลงทางใจเสียอีกที่สิ่งสมจณมีผลไปถึงร่างกายด้วย แต่เธอก็แสร้งทำเป็นไม่รู้ตัวมาตลอด

'บางสิ่ง' ที่ยิ่งฝังรากลึกทุกครั้งที่เราเรียกชื่อ ทั้งที่เธอรู้อยู่แล้วว่ามันคืออะไร

"คาคิ"

ด้ายที่เคยซึ่งตึงพลันขาดสะบั้นลง

สิ่งที่พรุ่งพรูออกมาในนั้นหาใช่คำพูด แต่เป็นความรู้สึก เป็นครั้งแรกที่เธอรู้ว่าไม่ว่าจะกลบเกลื่อนเช่นไร ความรู้สึกก็ยังเอ่อทันออกมาอย่างไม่อาจห้ามได้อยู่ดี

เธอเอื้อมมืออันสั่นเทาออกไป

ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด และมีสาเหตุมาจากอะไร เธอเองก็ไม่ทราบเช่นกัน หากยามนี้เธอสามารถคิดอย่างไม่มีแรงจอนว่าอยากจะทำอะไร

คันนะไปยังบ้านพักตากอากาศครั้งแล้วครั้งเล่าก็เพราะเธอไม่อยากแต่งงานกับอสูรตนอื่น นั่นเพราะเธออยากจะทำอย่างนี้เพียงข้างเขานั่นเอง

เธออยากจะทำกับเขาก็เพราะว่า...

"คาคิ"

ราวกับหิมะที่เริ่มโปรยปรายลงมา ความรู้สึกค่อยๆ ทับถมซ้อนเป็นชั้นอยู่ในอก

มือที่เอื้อมออกไปนั้นชะงักไปเสียก่อนที่จะถึงตัวอีกฝ่าย ก่อนจะถอยกลับมามากมาย

ห้องถูกปกคลุมด้วยความเงียบ
เด็กสาวผู้รู้จักแต่ถ้อยคำปฏิเสธกำลังเกรงกลัวที่จะสูญเสียสิ่ง
ที่เพิ่งได้มาไป
เธอค้อมตัวลงเหมือนพยายามเก็บกอดดอกไม้บนอก และ
ร้องไห้อย่างไร้ผู้มเสียง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)